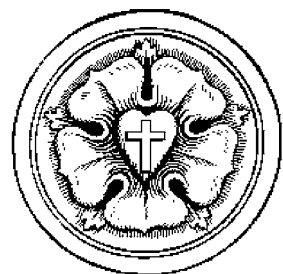

Kapernaum

A Somogy-Zalai Evangélikus Egyházmegye lapja

2013. év 4. szám

Karácsony

Kezdetben volt az ige, és az ige Istennél volt, és Isten volt az ige. (Jn 1,1)

Jól emlékszem a kezdetre, a tavalyelőtti adventre. Már a csomagokon ültünk, készültünk a wittenbergi ösztöndíjra, amikor esperes úr meglátogatott bennünket szegedi otthonunkban. Elmondta, hogy milyen tervek vannak kibontakozóban és megvalósulóban Nagykanizsán és a környéken. Beszél az újonnan létrejövő társulásról, a megnövekedett feladatokról és arról, hogy ebben nekem is szerepet szánnak. Gondoltam, megisszuk a teáinkat, áldott ünnepet kívánunk egymásnak, és aztán majd szépen megbeszélésem a családommal, hogy merre indulunk tovább. Esperes úr azonban láthatólag meg akart kímélni a hezitálás gyötrelmeitől, amikor váratlanul azt mondta, hogy válaszáért jött, és nem is megy el anélkül. Feleségemmel egymásra néztünk, a tekintetekben elképesztő sebességgel áramlott az információ, de mindkettőnknek egyértelmű volt, hogy a válasz igen. Így aztán a németországi ösztöndíjra már úgy utazhattunk, hogy bennünket nagy szeretettel várnak haza. Ezúton szeretném köszönten a vasárnapi istentiszteletek sorrendjében a szepetneki, nagykanizsai, sandi, pati, szökedencsi és marcali testvéreket, és megköszönni a bizalmat.

Emlékszem a szegedi kezdetre is. Újszövetség vizsgára készültem a teológia negyedik évében. Úgy készültem, hogy a professzor úr ne tudjon egy jeggyel jobbat adni a annál, mint amit érdelek. A sikeres vizsga után szóba került, hogy merre vezet az út tovább. Az ötödévet erlangeni ösztöndíjjal terveztem tölteni, de hogy a hatodévtől hoz, hova érkezem haza, arról elképzelésem se volt. Professzor úr azt javasolta, hogy menjek Szegedre, mert ott szükség van rám és várnak. Így aztán a németországi ösztöndíjra már úgy utazhattam, hogy hazavárnak. Ezúton szeretném köszönten a szegedi és makói testvéreket, akiknek nagyon sokat köszönhetek.

Jól emlékszem a kezdetre a teológián. Ott ültünk az első görögórán, amit az egyháztörténeti tanszék vezetője tartott. Névsorolvasás, bemutatkozás, ismerkedés zajlott. Hozzám érkeztünk az abc-ben, amikor professzor úr megszólalt: - Hát maga az a Bárkás-Makoviczky. Akkor éreztem, hogy az ige az elevenembe vág: *De most így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! (Ézs, 43,1)* Emlékszem, meg se tudtam szólalni. De ilyenkor nem is nagyon kell, mert nem illik a beszélő szavába vágni. Hittem és reméltem, a helyemen vagyok, magam-

mal azonos vagyok, és hogy ez egy igazán jó kezdet. Ezúton szeretném köszönten tanárait, diáktársaimat, lelkészársakat.

És emlékszem a Bárkás kezdetekre is. Olyan köldökfigyelős kamasz voltam, akiből ma is van bőven mindenhol. És akkor néhányan elkezdtek építeni a pécsi Bárkát, és nekem is szóltak, velem is számoltak. Gyerekhittanról ismertem a történet végét, talán ezért nem akartam kimaradni az építkezésből. Az első mozgássérült táborokban hullott le a hályog a szememről, és érttem meg azt, amit Albert Schweitzertől korábban mindig csak romantikával olvastam. *„Amivel egészségben, adottságban, teljesítő képességben, sikerben, szép gyerekkorban, harmonikus otthoni körülményekben többet kaptál, mint mások, azt nem fogadhatod úgy, mint magadtól értetődőt. Annak árát le kell rónod. Állj ma te is az odaadás kalandorai közé, akiből nagyon kevés van a világon!”* Ezúton szeretném köszönten a pécsi testvéreket és a Bárkások idén 25 éves nagy családját.

Még számos kezdetet fel lehetne sorolni, ahogy haladok vissza az időben. Egészen az első még felidézhető emlékemig, a legelső értelmes szóig, amit gyerekként kimondtam. Nem is tudom melyik volt ez. Talán apa, vagy anya. A fiamnál az autó volt...mert hát mai gyerek. Amikor visszanéztem a mögöttem hagyott útra, számba vettem életem mérföldköveit és emlékköveit, az igazán nagy kezdeteket, akkor arra jöttem rá, hogy ezek valójában nem kezdetek. Nem azért mert nem lennének meghatározóak és fontosak. Nem is azért, mert mindig tudok mondani valamit, ami előbb volt. És nem is azért, mert a kezdet kezdete számomra mégis ködbe vész. Kezdeteim valójában mindig megelőzte valami, megelőzte valaki. Egy hang, egy szó, egy ige. Az én kezdeteim pedig ráhangolódások, átvett rezgések, együttrezgések, egy húron pendülések, visszhangok, rezonanciák.

Kezdetben volt az ige, és az ige Istennél volt, és Isten volt az ige. (Jn 1,1) Így kezdődik a János evangélium prologusa. A Teremtés könyve pedig így: *Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.* (Gen 1,1) Kezdetben. Ugyanez a szó áll a János evangéliuma és a Biblia első könyvének elején. Isten igéje, azaz kimondott, meghirdetett szava teremtett életet és világot, amikor azt mondta: „Legyen”. Így lett a káoszról a fény és sötétség, föld és víz rendje, és a teremtett világ mérhetetlen csodája.

János is a kezdetről ír, de egészen másként, mint a többi evangélista. Nála nem olvasunk hosszú nemzetségtáblát, nincs beszámoló Jézus születéséről. A napkeleti bölcsek történetét Máténál olvashatjuk, Lukács számol be az angyali üdvözléről. De komoly kihívás lenne, ha a gyerekek karácsonyi betlehemesét egyszer János evangéliuma alapján akarnánk előadni. János evangéliumában ugyanis nincs karácsonyi történet. Ő egészen másként közelít. Ahogy a sas emelkedik fölébe a tájnak és fürkészi azt éles szemmel, úgy szemléli János az eseményeket messzebből, ember számára a lehető legnagyobb távlatból. Az foglalkoztatja, hogy mi a lényege, a végső jelentősége a karácsonyi eseményeknek. Azt akarja elmondani, hogy mi történt valójában. Isten, aki a teremtés hajnalán azt mondta: „legyen” és lett, Jézusban szólásra emelkedett. Ez azonban nem úgy történt, mint korábban. Próféták, papok, bírák, kiválasztottak által addig is szólt Isten az emberekhez. Gondolatokban, látomásokban, álmokban, emberekben és eseményekben nyilvánult meg. De a kegyelem és igazság végső nagy meghirdetését nem volt elég megüzenni. A szó, amellyel Isten megszólítja az embert, emberré lett, vállalta emberlétünk minden kockázatát. *Az ige testté lett, közöttünk lakott.* (Jn 1, 14) Isten, akit soha senki nem látott, Jézus Krisztusban hús-vér emberré lett. Valóságos ember, akit be kellett pólyálni, akinek meg kellett tanulni járni, olvasni, dolgozni. Akinek érzései voltak, megpróbáltatásokon ment keresztül, akit csalódások és fájdalmak értek, nevetett és sírt, szeretett és szerettek. Amit mondott, tett, élénk élt, az ma is ember elevenébe vág. Benne Isten embersége, emberisége, emberségessége testesült meg, lett kézzelfoghatóvá.

Az ige testté lett, közöttünk lakott, és mi láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazzal. (Jn 1, 14) Számomra ez nagyon fontos kezdés. A szó, a kimondott és meghirdetett ige, Isten bennünket megszólító szava, nem elvont, elvonatkoztatott, hanem élő, emberközeli, érző. Látni, meglátni az ő dicsőségét, számomra azt jelenti, hogy a szó élővé lesz, megelevenedik közöttünk. Mi pedig ráhangolódunk, át vesszük a rezgést, együtt rezgünk, egy húron pendülünk.

Az ige testté lett. Ez azt is jelenti, hogy nem csak hallható, hanem látható, tapintható, ízlelhető. Jézus jelenléte érezhető a gyülekezetben. Az elmúlt napokban ez különösen is megmutatkozott számomra. Jó volt látni,

hogy milyen sokan jöttünk össze, hogy a mai alkalomra együtt készüljünk elő. Rendeztük a kertet, díszítettük a templomot, pakoltuk a termet jó kedvvel, nagy beszélgetésekkel. A gyerekek ugyan kikotyogták, de nekem így is nagy meglepetés az énekkar szolgálata. És nemsokára

A balatonboglári zöld oltárterítő

ízlelhetővé is válik a szeretet a különféle finomságokban, amit a testvérek készítettek az ünnepi asztalra.

Szegeden, amikor a bibliakörtől búcsúztam, elmeséltem, hogy a dédapámnak híres cukrászdája volt a városban. Az egyik testvér erre azt mondta, hogy akkor nekem ott mindenképpen ápolnom kell a családi hagyományokat. Elsőre nem érttem, mire gondol, hiszen a palacsintánál véget ér minden tudományom. És amikor kérdőn néztem rá, csak ennyit mondott: „Gyuszikám, édesítse meg az ottani testvérek életét.” Ez igazán jó útravaló. Nem is egyszerű hamuba sült pogácsa, amit a vándor elővesz a tarisznyából, ha megéhezik, hanem lelki táplálék, amiben az a legjobb, hogy együtt fogyaszthatjuk el az előttünk álló úton.

Amikor most az úrvacsorát megosztjuk egymással, Krisztus testének és vérének, szeretetének közösségébe lépünk be. *„Ízleljétek és lássátok, hogy jó az ÚR”.* (Zsolt 34,9) Ámen

Imádkozzunk!

Terítve a víg asztal, közösséged marasztal.

Jelenléted vigasztal, szívünk áldva magasztal. Ámen

Makoviczky Gyula

(Az ige hirdetés elhangzott

2013. augusztus 25-én Nagykanizsán)

Részekből egész...

Biblikus ez a kép. Ami első látásra darabos, széttört és használhatatlan az az Isten számára szép és értékes. A foltvarrás (patchwork) is ilyen és a története igen régi. A szükség, a szegénység hozta létre, amely során praktikus darabokat készítettek a megszótt anyagdarabokból. Az első foltvarró asszonyok minden folton-folt takarójukat kézi varrással készítették. Kisebb közösségekben a hosszú téli estéken ezzel a kézimunkázással múltatták idejüket. Ilyen technikával készült a balatonboglári evangélikus templom új, zöld oltárterítője, melynek készítője Rozsnyai Mariann. Őt kérdeztük meg a munkáiról és az alkotás örömeiről. Szöveg és fotó: Czöndör István

Kedves Mariann! Mióta foglalkozol foltvarrással? Mi indított arra, hogy a patchwork technikát megtanuld?

Eredeti szakmámból adódóan mindig érdekelt a varrás. Amíg gyermekeim kicsik voltak, nekik varrtam egyedi sapkákat, ruhákat. Később sem hagytam fel a varrással. Pár éve kedves barátom Heinrichs Eszter tette fel először a kérdést, miért nem varrok neki egy táskát. Először a hagyományos foltvarrás szabályai szerint dolgoztam, de unalmas volt a sok ugyanolyan négyzetet egymás mellé varrogatni. Elkezdtem a saját elgondolásom szerint összedolgozni anyagokat, amikre aztán fonalak, gyöngyök, flitterek kerültek. Hihetetlen sok lehetőség van az anyagok merész kombinálásában. Aztán már nem volt megálás, mindig jöttek az újabb ötletek, kérések.

Milyen típusú munkáid vannak és akit érdekel hol tudja megnézni a kész anyagokat?

Táskákkal kezdtem. Szaporodtak az elkészült darabok, mármár sajnáltam tőlük megválni. Akkor jött az ötlet: lefotózom őket, így egy kicsit megmaradnak nekem is. A facebookon először csak a személyes dolgaim közt kaptak egy albumot. Mára kinőtte magát a dolog. Van saját virtuális boltom Kincses néven. Ott mindenki megnézheti, akit érdekel.

A Szélrózsán, Fonyódligeten találkozhattak veled és munkáiddal az érdeklődők. Milyen tapasztalatod volt az újszerű és sokszínű egyházi munkáidat hogyan fogadta a közönség?

Először, szeretném megköszönni a lehetőséget, hogy ott lehettem. Csodálatos napok voltak. Eszterék ott is sokat segítettek. Rengeteg ember megcsodálta a munkáimat. Szinte minden darab elkelt.

Úgy hallottam készítettél már oltárterítőt és stólát is. Melyik gyülekezetben látható az oltárterítőd és a stóla készítésekor milyen motívumokat használtál fel?

Az első nagy munkám az ágfalvi oltárterítő volt, de a bobai gyülekezeti teremben is látható egy kisebb munkám. Most készültem el a balatonboglári zöld terítővel, amire szintén nagyon büszke vagyok. Stólákat készítettem már minden liturgikus színben. A lilára egy betlehemi pillanatkép került. A zöldet pásztorbottal, vizeskancsóval díszítettem. A pirosra lángnyelveket varázsoltam. Több fehér is készült, ezeket gyermek istentiszteleten viselik a lelkészek, tehát megfelelően vidámak, színesek.

Mennyivel kíván másabb hozzáállást egy templomba szánt oltárterítő elkészítése, mint akár egy klasszikus asztalterítő?

Az első megbízásnál féltem kicsit, hogy olyan is kerül

a terítőre a mi nem odavaló. Azzal tisztában voltam, hogy megvannak a jelképek, de azzal nem, hogy pontosan mik azok és melyik színre mit tehetek Rengeteget kutakodtam, kértem lelkészek segítségét. Ezt meg is kaptam. Köszönöm.

Milyen szimbólumokat használtál fel eddig az oltárterítők készítésekor?

Eddig csupa zöld megbízásom volt. Ennek megfelelően szőlő, víz, nap-sugár, fa került a terítőkre. Arra külön gondot fordítottam, hogy a helynek megfelelő legyen a szőlő színe.

Mennyiben kaptál szabad kezet az oltárterítők készítésekor? Illetve mennyivel kötöttebb egy oltárterítő elkészíteni, mint más alkotásé?

Az anyagok és színek területén szabad kezet kaptam. A többi természetesen kimerítő kérdezetekkel, de megoldottam.

Mi az, amit neked ad a foltvarrás?

Általában meglepődöm a munka végeztével, hogy „húha én ilyet is tudok?” Alkotni, kifejezni egy témát, hozzáadni magamat, csodálatos dolog. Hiszem, hogy ez az adottság Isten ajándéka.

Mit gondolsz, hogy gyülekezetépítés szempontjából jó ötlet és lehetőség lenne az, ha a gyülekezetekben foltvarró kör indulna?

Minden bizonnyal. A varrás több korosztályt érdekelhet fiatal anyukától a nagymamáig. Jó ötletnek tartom.

Melyek az első lépések? Milyen felszerelés kell ahhoz, hogy valaki a foltvarrást elkezdhesse?

Varrógép kell hozzá, nem kell, hogy programozható legyen, mert csak egyenes varrásra van szükség. A második és egyben a dolog lelke, rengeteg anyag maradék. Lehetőleg természetes anyagok, szövöttek. A hurkolt, rugalmas anyagok alkalmatlanok. No és kellő fantázia.

Ha valaki érdeklődik a munkáid iránt, ill. szeretné felvenni a kapcsolatot veled, akkor milyen telefonszámon vagy e-mail címen teheti ezt meg?

E-mail címem: kicsi.64@gmail.com Tel: 06 20 824 9027 Köszönöm a lehetőséget!

Életedre és munkádra Istenünk áldását kívánjuk!

Egy bárkában

Makoviczky Gyulának hívnak. Ez a családnév Nagykanizsán sokak számára ismerős, hiszen dédszüleim, akik cukrászdát üzemeltettek, a gyülekezet tagjai is voltak. Nagypám éppen 90 éve konfirmált a templomban. Apai ágon felvidéki, anyai ágon sváb evangélikus felmenőim vannak. 1971-ben születtem Pécsen. Édesapám orvos, édesanyám tanár. Iskoláimat Pécsen végeztem. Gimnáziumban a német nemzetiségi tagozat diákja voltam. Így kerültem aztán a szolnoki Külkereskedelmi Főiskolára és később a pécsi Közgazdaságtudományi Egyetemre. 1996-ban álltam munkába egy személyzeti tanácsadó cégnél.

– Melyik gyülekezetből származol? Milyen impulzusok indítottak a lelkesi pályára felé?

A pécsi evangélikus gyülekezetben aktívan látogattam a hittanórákat. Sok kedves emléket őrzök azokról a lelkesekről, akik oktattak, neveltek. Amikor hittant tanítok, gyakran jut eszembe, hogy nekem hogyan is tanították ezt vagy azt a történetet akkoriban. Még gimnazista voltam, amikor tagja lettem a MEVISZ (Magyarországi Evangélikus Ifjúsági Szervezet) pécsi Bárka szakcsoportjának. Nyári táborokat és évközi programokat szerveztünk sérült gyermekek számára. Már dolgoztam, amikor megkaptam katonai behívómat. Polgári szolgálatot vállaltam a MEVISZ budapesti irodájában. Ezek az élmények lassan megérlelték bennem, hogy jelentkezsem az Evangélikus Hittudományi Egyetem lelkes szakára. Tanulmányaim utolsó évét a németországi Erlangenben végeztem. Itt készítettem el a diplomamunkámat egyháztörténeti témában.

– Eddigi szolgálati helyeid?

Hatodévre a Szegedi Evangélikus Egyházközségbe kerültem, ahol ifj. Cserháti Sándor volt a mentorom. Éppen tíz éve avattak lelkeszé a pécsi gyülekezetben. Szegeden segédlelkész, majd parókus lelkész lettem. Szeged az első, és mindaddig egyetlen gyülekezet, ahol szolgáltam. Sokat köszönhetek ennek a gyülekezetnek. 2012-ben a német Evangélikus Egyház meghívására – családommal együtt – egyéves ösztöndíjon vettem részt Wittenbergben. Nemzetközi rezidensként bekapcsolódhattam a 2017-es reformáció jubileum szervezésébe. Nagyon tartalmas év van mögöttem és számtalan hazai és nemzetközi esemény előttem.

– Mennyiben más a mostani szolgálatod Nagykanizsán, mint az eddigiekben?

Szegeden is parókus lelkész voltam, de a gyülekezet régi iskolájában, a templomtól távolabb, volt a lakásunk. Kanizsán parókián lakó parókus lelkész lettem.

A szegedi gyülekezetnek egy leánygyülekezete van, Makó. A Nagykanizsa és Környéke Társult Evangélikus Gyülekezethez összesen hat gyülekezet tartozik. Ez sokkal több szolgálati alkalmat jelent. Deme Dávid igazgató lelkésszel együtt látjuk el ezt a hatalmas szolgálati területet. Nem osztottuk fel a településeket, hanem közösen szolgálunk.

Szegeden a hittanórák az istentisztelet alatt voltak, így a lelkeseknek nem volt módja hittant oktatni. Persze ismertem az összes gyereket a gyerekistentiszteletről, táborokból, évközi alkalmakról, de csak konfirmandus korban kerültek hozzám.

Szegeden sok diák tanul, így az egyetemisták körében is lehetett közösséget alakítani. Nagykanizsán ez a korosztály hiányzik, mert a továbbtanulás elviszi a fiatalokat a városból.

– Mít jelent a családi háttér ebben a szolgálatban?

Tizenöt évvel ezelőtt ismertem meg feleségemet. Talán nem véletlen, hogy éppen a Bárkában leltünk egymásra, mint ahogy az sem véletlen, hogy Zsófi gyógypedagógus lett, a gyerekek korai fejlesztésében vesz részt. Két fiúunk van. Mátyás már három és fél éves, Márton pedig fél éves. Rengeteg örömünk van bennük. Egyre inkább megtanulom, hogy a szeretet azt jelenti, alkalmazkodás. Ez különösen fontos egy lelkes családjának életében, ahol gyakran összemosódik a munkavégzés és a magánélet.

– Isten áldja meg szolgálatodat itt az egyházmegyénkben is!

Koczor György

Őszi Orgonahangverseny Keszthelyen

Tudósításmat a keszthelyi evangélikus templom orgonakoncertjéről írom, melyet október 26-án hallhatott a kisszámú, de lelkes közönség.

A budapesti fasori gyülekezet orgonistája Gálos Miklós, aki zenei tanulmányait Németországban végezte, műsora összeállításában a közelgő reformáció ünnepére is gondolván, két korál feldolgozást is beiktatott: Anthoni van Noordt 50. zsoltár és Johann Pachelbel: „Mit Isten tesz, mind jó nekem” kezdetű korált, partita – azaz variációs

formájú feldolgozásait.

Kezdő darabként Bach: D-moll toccata és fűgája – a „slágermű” – szólalt meg. Ezt követte a két már említett korál. Az első azért volt érdekes, mert nem ismert szerző darabja volt, a másik pedig azért, mert némely variációja meglepő harmóniákkal, Pachelbel korában merésznek számító újdonságaival örvendeztetett és lepett meg.

A művész közvetlen stílusban maga konferálta műsorát és bevallása szerint egyik kedvence: Bach C-moll fűgája, mely a két korálpártita után következett.

Mozart bár nem írt orgonára muzsikát, egy átírat erejéig mégis hallható volt, mégpedig eredetileg egy zenélő órára írt darab négykezes feldolgozásában: F-moll fantázia A B A formában, melyben két gyászzene fog közre egy lendületesebb részt. Ebben és a regisztrálásban Iván Tünde működött közre.

A romantikát F. Mendelssohn: G-dúr prelúdium és fűgája képviselte. Meleg, igazi „mendelssohnos” színekkel idézve a szerzőt. A kronológiát követve XX. századi mű, Gárdonyi Zoltán két prelúdiuma következett: A-moll és A-dúr, melyek már a modern stílusjegyeket képviselték.

Az előadótól megtudtuk, hogy Gárdonyi Zoltán a keszthelyi evangélikus templom orgonaépítését is segítette tanácsaival.

A meglepetés Sigfrid Karg-Elert: Festivo con moto című szellemesen modern műve volt, ez zárta a koncertet.

Sajnálatos, hogy nem többen részesültünk a szervezők és előadó jóakaratóu igyekezetében, mely a lelki javak szolgáltatásának szélesebb spektrumát tárná a gyülekezet tagjai felé.

Nagyné Bárány Estilla

Ifjúsági hétvége

Immár hagyományosnak tekinthető, hogy a Kaposvári Evangélikus Gyülekezet fiataljai Gyékényesre kirándulnak egy hétvégére az ősz folyamán, ahol a konfirmációi felkészítés mellett kellemes időtöltéssel építjük a fiatalok közösségét. Idén rekord számú résztvevővel, közel 30 fővel érkeztünk a már szokásosnak mondható helyszínre. Ebben a csapatban voltak előkonfirmandusok, konfirmandusok, ifisek és teológusok. Hihetetlen élmény volt azt megtapasztalni, hogy különböző korosztályú fiatalok mennyire képesek egy hullámhosszra kerülni szinte pillanatok alatt. Senkinek nem okozott problémát az, hogy a másikkal beszélgessen és játsszon.

A pénteki megérkezés után, a helyek elosztása után konfirmandusok és ifisek külön csoportban, az előbbieket az egyházzal beszélgethettek, az utóbbiak pedig az őket foglalkozató kérdéseket tárgyalták meg, bontották ki. A napot egy hatalmas activity partyval zártuk. A hétvége csúcspontja azonban, a szombat délutáni horvát határ felé tett túra volt. Nem kis élmény volt nekik, hogy most nem kocsival, hanem gyalog közeledhettek a gyermekek a határ felé. A határőrök fürkésző tekintete pedig még izgalmasabbá, kalandosabbá tette a kirándulást. A vasárnap délelőtt közös Istentisztelettel záródott. A fiatalok részt vettek a helyi evangélikus gyülekezet Istentiszteletén, melyen Smidéliusz Zoltán hirdette Isten igéjét.

Ezúton is köszönjük a Gyékényesi Gyülekezetnek, hogy idén is fogadtak bennünket. Mint mindig, most is meghatározó élményekkel térhettünk haza otthonaikba. Köszönjük!

P. Gy. B.

Egy test tagjai vagyunk!

A kaposvári gyülekezet régi vágya valósult meg akkor, amikor gyülekezeti hétvégén vehettek részt az érdeklődők Balatonszárszón. A közel 50 résztvevő egy olyan hétvégét élhetett át, ahol beszélgetni lehetett a gyülekezet jelenéről és jövőjéről, az egyéni élet nehézségeiről, valamint a dunántúli

egyházkerület és az egész egyház örömeiről és bánatairól.

Péntek este a gyülekezet jelene került terítékre. *Pongrácz Máté* lelkész előadásában a résztvevők segítségével rajzolta meg a gyülekezet képet, ahogy a közösség önmagát látja. Talán a legfontosabb jellemzőket így lehetne megfogalmazni: A kaposvári közösség nyitott, családias, sokszínű és élő! A gyülekezet jelenéről és jövőjéről folytatott mély és tartalmas párbeszéd után egy áhitat zárta az estét. Szombat délelőtt a Lélekvár együttessel való közös éneklés után Sütő Zoltán, a Kaposvári Evangélikus Egyházközség másodfelügyelője tartott igetanulmányt, amely a Biblia felé irányította a közösséget. Minden résztvevő egy-egy ígét kapott útravalóul, melyek arra hívták fel a figyelmet, hogy a keresztyén élet nem képzelhető el az ige olvasása nélkül.

Az igetanulmány után Pongrácz Máté lelkész tartott előadást az úrvacsoráról és a témában mostanában felmerülő kérdésekről. Krisztus testének és vérének történelmi és történelmi múltját végigtekintő előadás végén aktualitás problémák és kérdések is előkerültek. Két döntő kérdés merült fel a résztvevők felől. Vajon hogyan lehet méltón élni a szentséggel és hogyan válik valaki alkalmassá a Krisztussal való találkozásra? Az élénk párbeszéd végén csodálatos egység alakult ki a közösségen belül, amit így lehet megfogalmazni: „Az úrvacsora ajándék, egy olyan csoda, ahol az élő Istennel találkozhat az ember!”

Az előadás és beszélgetés végén több kérdést is további átgondolkodásra érdemesnek tartottak a résztvevők, így a gyónás és az úrvacsora különválasztását a liturgiában, valamint az úrvacsorás Istentiszteletek számának növelését a gyülekezetben.

Az ebédet követően a József Attila emlékház megtekintésére került sor, majd a délutánt lezárva tábortűz mellett kötetlen beszélgetés kezdődött.

Az este fő vendége, a gyülekezet korábbi lelkésze, *Szemerei János* püspök volt, aki személyes hangvételű beszélgetésben vallott szolgálata örömes és nehéz pillanatairól, élete és családja jelenlegi helyzetéről! A nap zárásaként úrvacsorás Istentiszteleten lehetett együtt a gyülekezet.

Egy igazi közösségépítő hétvége után bízni lehet abban, hogy az Isten továbbra is segíti a Kaposvári Evangélikus Egyházközség életét, hogy valóban egy testként szolgálhassa Isten ügyét családokban, Kaposvár városában és az Evangélikus Egyházban!

Kívül-belül megújultan

Régi álmom valósult meg, egy év leforgása alatt. Lassan a környék minden temploma új ruhába öltözött, csak a surdi maradt a régi, avuló, romló állapotban. Két pályázat segítségével tetőcsere, külső belső festés, új villámhárító rendszer készült el először. Azután az egész aljzat és a falak szigetelése történt meg. Felújították az orgonánkat, mely a szúvak miatt, kiszámíthatatlanul és alig működött. A sok évtizedes padokról is kiderült, hogy a festék alatt szétmálló, javíthatatlan, sokszor toldott-foldott állapotából javíthatatlanná vált. Burgenlandi testvéreink adományából kezdtük el, majd saját forrásból tudtuk kifizetni az új padokat, amik kényelmesek és szépek lettek, reméljük, mindenki örömeire.

Térkö került az épület elé és köré, s hiszem, hogy még a napelemmel működő lámpa is a Világ Világosságához vezethet bennünket.

November 23-án adtunk hálát a templom megújulásáért. Az ünnepi istentiszteleten három óvodából énekelt egy gyerekkórus, a lizsói asszonykórus, a gyékényesi férfikórus és a kaposvári énekkar szolgált. A surdi iskolások pedig a gyülekezetet a 413 éves múltjáról szóltak. Igehirdetéssel Szemerei János püspök szolgált. A Kultúrházban sokak adományából, fáradozásából szeretetvendégség volt.

Az a reménységünk, hogy Istennek jó terve van a szívünk-életünk megújítására is, hiszen Fiát ezért küldte közénk!

„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme, új jött létre.” (2 Kor.5,17)

Smidéliuszné Drobina Erzsébet

Egyházmegyei nap

A Somogy-Zalai Evangélikus Egyházmegye vezetősége minden évben közös programot szervez a megye evangé-

likusai részére. Így volt ez idén október 21-én, amikor a választás most Kaposvárra esett, itt került megrendezésre ez az esemény.

A nap mottója a jól ismert bibliai igé: „Ti vagytok a föld sója”. Már májusban *Szigethy Szilárd*, a megye missziói felelőse elkészítette a meghívókat és kiküldte a presbitereknek. A meghívó valóban egy sótartó volt, rajta a mottóval és benne sóval.

A missziós nap programja reggel 9 órakor kezdődött *Dr. Sütő Zoltán*, a kaposvári evangélikus gyülekezet másodfelügyelő köszöntőjével. A folytatásban a nagykanizsai gyülekezet énekara lépett fel – az énekkar fellépése különösen is jelentős volt, mert nemrég kezdtek el újból összeállni. Isten áldása legyen rajtuk, hogy céljaiknak megfelelően tudjanak továbbra is működni. Ezt követően *Kőszeghyné Raczkó Zsuzsanna*, ecsenyi lelkész nő áhítatát hallgathattuk meg. A nap két fő előadója *Dr. Kránitz Mihály* és *Korányi András* volt. Az előbbi a hitről, az utóbbi pedig a toleranciáról tartott előadást. Az előadók lélekébresztő gondolatait az egyházmegye esperese így foglalta össze: Nem is előadások, hitvallások voltak.

A nap folytatásaként a közelben levő református iskolában ebédelhettek a résztvevők. Közben pedig, amíg az első turnus ebédelt, addig lehetőség volt egy, a templom kertjében kialakított rögtönzött piacon vásárolni, nézegetni. A piacon lehetőség volt a kaposvári ifisek által gyűjtött régi könyvek megvásárlására, mellyel elsősorban az ifjúságot támogatták a vásárlók.

Emellett még levendulából készült párnát és mindenféle figurát lehetett vásárolni az ecsenyi lelkész házaspár munkáiból, akik már több éve foglalkoznak levendula termesztéssel. Mindezek mellett a somogysziliek mézzel, a zalai testvérek ékszerekkel lepték meg az érdeklődőket. Különösen is izgalmas volt a forgatagban *Smidéliuszné Drobina Erzsébet*, lelkész surdi natúr, illetve füstölt sajt kínálata. A szép napsütéses időben megtelt a kert jó hangulattal és igazi piaci forgataggal.

Finom ebéd és a piacmustra után kellemes volt beülni újra a templomba, ahol a balatonboglári *Seven Houses Gospel Kórus* lépett fel. A napot végül *Smidéliusz Zol-*

tán, a Somogy-Zalai Evangélikus Egyházmegye esperese áhítattal zárta.

P. Gy. B.

Várjuk a gyülekezeti beszámolókat, egyéni bizonyágtételeket, hozzászólásokat, verseket, rövid novellákat a szerkesztőség címére, lehetőleg elektronikus formában.

Következő számunk 2014. böjtjében jelenik meg!

Hálaadás a somogyszobi templomért

2013. október 20-án került sor a somogyszobi templomunkban a felújítást követő hálaadó istentiszteletre.

72 éves templomunkat 1941. szept. 14-én szentelte fel Dr. Kapi Béla püspök úr. Akkor Somogyszob Barccsal és Nagyatáddal missziói körzetet alkotott, Molnár Lajos Barcsról látta el a szolgálatokat. Ma a gyülekezet a Porrogszentkirályi Evangélikus Egyházközség leánygyülekezte, lelkesze Sikter János. Komolyabb felújítás – ezt megelőzően – 1992-ben történt.

A mostani felújítás pályázati pénzből (a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumtól 3.000.000 Ft), egyházi támogatásból (a Somogy – Zalai Egyházmegyétől 1.000.000 Ft), a helyi önkormányzattól (250.000 Ft), valamint gyülekezeti tagoktól kapott adományokból (270.000 Ft) valósulhatott meg. Meg kell említeni, hogy nem csak evangélikus testvérek adakoztak. Somogyszobon évtizedek óta kiemelkedően jó az ökumenikus összefogás. Így sikerült a tetőt teljesen lecserélni, kívül, belül a

templomot tatarozni. Külön ki kell emelni azokat a vállalkozókat, akik a felújításban részt vettek, mert jelentős kedvezményel végezték el a munkákat.

A felújítás körülményeit ismerve Szemerei János a Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület püspöke, aki az ünnepi istentiszteleten az igehirdetés szolgálatát végezte, egy „álomutazásra” vitt el minket. Igehirdetése alapjául a 126. Zsoltár első 3 versét választotta.

... és valóban olyanok voltunk, amikor a felújítást terveztük, mint az álmodók...

Az álmunk teljesült. Ennek a maroknyi leánygyülekezetnek, hiszen alig vagyunk 20-an, a temploma megújulhatott. Ahogy énekeltük a hálaadó istentiszteleten: „Áll az Úr Isten temploma...” – immár kívül, belül megszépülve, és az Ő segítségével élhet ez a kicsiny nyáj.

Pálfi Istvánné gondnok, pénztáros - Somogyszob

Halak a hálóban

Október 5-én, szombaton őszi családi napot tartottunk a nagykanizsai gyülekezetben. Erre az alkalomra kicsiket és nagyokat egyaránt vártunk. Témánk a nagy halfogás története volt. A gyerekeknek már hetekkel az alkalom előtt kiosztottuk a feladatot, hogy mivel kell készülni a nagy napra. Minden gyermek kartonból kivágott halat kapott. Az volt a feladat, hogy mindenki díszítse fel a maga és családja halát olyanra, amilyenre akarja. Tetszés szerinti technikával készültek a gyönyörű alkotások. Hogy az elkészült mű még személyesebb legyen, a családról készült rajz vagy fénykép is került a halakra. Érkezés-kor ki-ki bemutatta a családja halát, és a halak bekerültek egy nagy hálóba. A délután során a nagy halfogás történetét elevenítettük meg különböző játékos feladatok során. A feladatokat különféle fantázia nevekké láttuk el. Volt: halleluja, emberhalászat, csodálatos halfogás, mo-csárjárás, horogra akadva, hallókészülék, hal a tortán és partraszállás. Ha jól érezzük magunkat, mindig gyorsan telik az idő. A délután zárásaként jót falatoztunk a finom

süteményekből. A vidám délután után örömmel nyugtáztuk, hogy olyan gyerekek családjaikat is sikerült elérnünk, akiket korábban még nem. A hálóink tele voltak, éppen úgy, mint a történetbeli halászoké, akik Jézus szavára vetették ki a hálót.

150 év a történelem viharában

Az elmúlt években, több ízben is ünnepre gyülekezhettek össze a Nagykanizsa és Környéke Társult Egyházközség Pati Leánygyülekezetéhez tartozó testvérek. A templom teljes külső és belső felújítása több éven át tartott, mindig a pályázati, anyagi lehetőségek függvényében.

A mintegy 50 főt számláló kis gyülekezet mellett, a helyi önkormányzat, élén *Pintér Lajos* polgármesterrel döntő részt vállalt abban, hogy a szép stílusú templom azonnal felhívja magára a figyelmet, mihelyt valaki a faluba érkezik.

Ez év őszén, október 26-án az ünneplés apropóját most a templomépítés 150 éves jubileuma adta meg. Ez az ünnep, meg az eddigiek mind túl akartak mutatni pusztán magán az építményen. Méltó Isten iránti hálával megemlékeznünk azokról a vend származású ősökről, akik építették, azokról a testvérekről, akik a második világháború

pusztítása után újjáépítették a majdnem romba dőlt templomot. Mégis a legdöntőbb azokért a kántortanítókért, lekipásztorokért hálát adnunk, akik az Isten igéjét hirdették Krisztus népének ott Paton. Az úrvacsorai istentisztelet igehirdetési alapigéjéül választott jézusi példázat nyomán, a homokra és kősziklára építetett ház kapcsán, (Mt 7, 24 – 27) *Szemerei János* püspök is erre hívta fel az ünneplő gyülekezet figyelmét. Jó alap tarja a pati templomot, immár 150 – éve, de a döntő számunkra az az alap, mely a mi életünk számára jelent szilárd, megtartó erőt. A keresztt, a feltámadás, a bűnbocsánat evangéliuma, maga Jézus Krisztus, az élő Úr! Róla tett bizonyosságot *Antalics Vilmos* presbiter testvérünk, aki a gályarab prédikátorok szenvedéséről, hitvalló életéről mondott el egy verset.

Nem is kérhetünk mást, mint Urunk megőrző kegyelmét a sajnos létszámában egyre fogyatkozó gyülekezet számára azzal a reménységgel, hogy folytatódnak a nyári ifjúsági táborok, melyeknek készséggel eddig is helyt adott a gyülekezet.

„Egyet kértem az Úrtól, igen szeretném: lakhassam az Úr házában, míg csak tart életem, lássam az Úr kedvességét s gyönyörködjem templomában.”

(27. Zsoltár 4. vers; Bodrog Miklós fordítása.)

Teremtés zongorán

Nagykanizsai gyülekezet őszi szeretetvendégségén, november 10-én *Várnagy Andrea* és *Farkas Zsolt* zongoraművész házaspár „A teremtés csodái” című előadása jelentett a termet megtöltő gyülekezet számára maradandó élményt.

A teremtés története illusztrálásának lehettünk tanúi, négykezes zongoraművek előadásával, Mózes első könyve alapján. Miközben neves zeneszerzők zongoraműveinek négykezes átíratait adták elő a művészek, a természetből vett képek vetítése segítette elő, hogy rá tudjunk csodálkozni a teremtett világ szépségére, s mindenekelőtt a teremtő Isten dicsérete és magasztalása töltse el szívünket, lelkünket. A briliáns előadás, a meditációt elősegítő képek, a házaspár leányainak, *Laurának* narratori szolgálata, majd *Lilinek* ugyancsak lenyűgöző zongorajátéka és a személyes vallomástétel hitükről, életükről mindnyájunkban maradandó nyomot hagyott.

Örömünkre szolgált, hogy mind római katolikus, mind református testvéreink közül sokan meghallották a hívást és vállalták velünk a testvéri közösséget. Az asszony testvérek által gazdagon megterített asztalok mellett osztottuk meg egymással mindazt, ami az előadás során megérintette lelkünket.

Deme Dávid

Hála, összekapaszkodás, reménység 60 éven át

November 17-én Zalaistvádon istentisztelet keretében gyülekezeti körben is hálát adtunk *Tibola Ernő* és felesége, *Gerencsér Irma* 60. házassági évfordulóján. Reménység vasárnapján az igében és a szentségben is az a szeretet kötött össze minket, amit ők is tükröztek egész életükben.

– Házasságkötésünkkor verőfényes napsütés volt, – mondják – amire mindenki azt mondta „jó jel”! És valóban fényességben éltünk.

A történelem viharait mind átélték. Hányszor, de hányszor végighallgattam ezeket a történeteket. Hogyan kellett korán megtanulni dolgozni, miként folyt a nevelés az evangélikus iskolában, a gyülekezeti élet, melynek gyerekkoruk óta részesei. A nehézségek – a ktonaévek, a padlássöpítés, a munka, a betegségek – melyekből mindig csak erősödtek. Életük örömei, a gyerekek, unokák, dédunokák. De ne felejtjük a vadászkalandokat se, melyeket a trófeák jeleznek.

S most is, mikor már egyre kevesebbszer lépik át az utcaajtót, fényességben élnek. Fényességben, az Isten Napjának fényességében, világosságában.

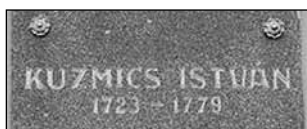
Leülök a szokott helyemre az asztal mellé és újra csak ezzel a mondatokkal kezdődik a beszélgetés: „Azért adunk hálát, hogy ennyi évet eltölthettünk együtt, összekapaszkodva. Reménységünk továbbra is az, aki mindedig megsegített.”

Életük könyvbe való! S ha nem is születik meg az a többszáz oldalas regény, mely feldolgozza példamutató, példaadó életüket, reméljük, a Nagy Könyvben szerepelnek kitörölhetetlenül.

Koczor György

REFORMÁCIÓ 500. Képek és történetek

A reformáció 500. éves évfordulójára készülve mellékeljük a következő képet.

Az Ön **feladata** az, hogy a Szerkesztőség címére beküldje a képhez kapcsolódó gyülekezetet, illetve, hogy mit tud az emléktáblán látható személyről. (Segítséget az egyházmegye vagy az egyházkerület történetét feldolgozó könyvekben talál!)
A megoldást a következő számban közöljük!

Beküldési határidő: 2014. január 15.

Az előző számban megjelent képen Berkényi Ede – aki 1922-56-ig volt az ecsenyi gyülekezet lelkésze – kézzel írott és fényképekkel illusztrált gyülekezeti krónikájának egy lapját láthattuk

MEGJELENT A

DUNÁNTÚLI HARANGSZÓ

2013. 2. SZÁMA!

A MEGRENDELÉS FELŐL ÉRDEKLŐDJÖN

GYÜLEKEZETÉBEN

vagy RENDELJE MEG A

gyorgy.koczor@lutheran.hu címen!

Kapernaum

A Somogy-Zalai Evangélikus Egyházmegye lapja

MEGJELENIK EGY ÉVBEN NÉGYSZER

Felelős kiadó: **Smidéliusz Zoltán** esperes

Felelős szerkesztő: **Koczor György**

Telefon: +36 20/824-3444

Email: **gyorgy.koczor@lutheran.hu**

A szerkesztőség címe: **8932 Zalaistván, Arany János tér 2.**

Készült az Asperján Nyomdában

Tördelés: **Renzol Dekor Reklámstúdió** Zalaszentgrót

Jászolban a szalmán

Francia karácsonyi dallam

Já-szolban a szal-mán se-hol sincsen ágy,
Itt fekszik kis Jé-zus, lás-sa a vi-lág!
Bol-do-gan fi-gyel-nek é-gi fény-je-lek
Szé-na-szal-ma á-gyat, al-vó kis-de-det.
Já-szolban a szal-mán se-hol sincsen ágy,
Itt fekszik kis Jé-zus, lás-sa a vi-lág!

2. Rongyos istállóban pislákol a mécs, A gyermek fölébred, nem sír: egyre néz. Tekints le az égből, mert szeretlek én, Tartsd fölém kezeckéd védőn, könnyedén! Rongyos istállóban pislákol a mécs, A gyermek fölébred, nem sír: egyre néz.

3. Légy közelebb hozzám, ahogy csak lehetsz, Most és mindörökké: imádságom ez. Az aprókat áldd meg itt és mindenütt, Élhessenek égben teveled együtt! Légy közelebb hozzám, ahogy csak lehetsz, Most és mindörökké: imádságom ez.

Weöres Sándor 1913-1989.

„De nekem olyan jó Isten közelsége!” (Zsolt.73:28a)

2014. év igéjével kívánunk minden kedves olvasónknak
békés, boldog karácsonyi ünnepeket és áldásos újesztendőt!